

ROZHODNUTIE

Odvolací disciplinárny senát zložený z jeho predsedu JUDr. Stanislava Libanta a členov JUDr. Františka Moznera, JUDr. Evy Behranovej, JUDr. Ivana Kochanského a Mgr. Radoslava Valápku v disciplinárnej veci vedenej proti **Mgr. A.A.**, sudkyňi Krajského súdu X, o odvolaniach navrhovateľa – predsedu Krajského súdu X a sudkyne Mgr. A.A. proti rozhodnutiu disciplinárneho senátu z 23. novembra 2018, sp. zn. 2 Ds 3/2017, na verejnom zasadnutí konanom 14. októbra 2019 v Bratislave takto

rozhodol:

I. Podľa § 131 ods. 4 zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o sudcoch a prísediacich“) **zrušuje** napadnuté rozhodnutie vo výroku v bode III. a podľa § 129 ods. 3 zákona o sudcoch a prísediacich

Mgr. A.A.,

xxx, trvale bytom xxx, sudkyňu Krajského súdu X,

oslobodzuje

spod návrhu na začatie disciplinárneho konania podaného predsedom Krajského súdu X dňa 27. júla 2017, na skutkovom základe, že ako sudkyňa spravodajkyňa senátu 14Co Krajského súdu X vo veci vedenej na Krajskom súde X pod sp. zn. 14Co/537/2013, rozhodnutej dňa 28.03.2017, porušila povinnosti sudcu vyplývajúce z ust. § 30 ods. 4 zákona č. 385/2000 Z. z., keď v rozpore s uvedeným ustanovením nevykonávala svoje povinnosti svedomito a v pridelenej veci nekonala plynule bez zbytočných prieťahov, svoje povinnosti si neplnila riadne a včas, pretože nevyhotovila rozhodnutie v zákonnej 30 dňovej lehote v zmysle ust. § 223 ods. 3 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“) v spojení s ust. 234 ods. 2 CSP, takže došlo k vyhotoveniu rozsudku Krajského súdu X č. k. 14Co/537/2013-143 zo dňa 28.3.2017 dňa 23.6.2017 a k jeho odoslaniu dňa 26.6.2017 (3 mesiace po vyhlásení rozhodnutia), pričom nepožiadala v danej veci predsedu súdu o predĺženie lehoty na vyhotovenie rozhodnutia, ktorý

bol právne kvalifikovaný ako závažné disciplinárne previnenie podľa § 116 ods. 2 písm. f) v spojení s § 116 ods. 1 písm. a) zákona o sudcoch a príseďiacich, **pretože sa sudkyňa disciplinárneho previnenia nedopustila.**

II. Podľa § 131 ods. 4 zákona o sudcoch a príseďiacich odvolanie navrhovateľa – predsedu Krajského súdu v Bratislave **zamieta.**

III. Podľa § 129 ods. 4 zákona o sudcoch a príseďiacich o nároku na náhradu trov účelne vynaložených v súvislosti s disciplinárnym konaním rozhodne Disciplinárny senát prvého stupňa.

Odôvodnenie

Disciplinárny senát rozhodnutím z 23. novembra 2018, sp. zn. 2 Ds 3/2017, rozhodol tak, že

I. podľa § 129 ods. 5 zákona o sudcoch a príseďiacich, z dôvodov podľa § 124 ods. 1 písm. a) tohto zákona zastavil disciplinárne konanie proti Mgr. A.A., sudkyňi Krajského súdu X, pre závažné disciplinárne previnenie podľa § 116 ods. 2 písm. f) v spojení s § 116 ods. 1 písm. a) zákona o sudcoch a príseďiacich vedené na základe návrhu predsedu Krajského súdu X podaného 27. júla 2017 pre skutok, ktorého sa menovaná sudkyňa mala dopustiť tak, že „ako sudkyňa spravodajkyňa senátu 14Co Krajského súdu X vo veci vedenej na Krajskom súde X pod sp. zn. 14Co/242/2012 porušila povinnosti sudcu podľa ust. § 30 ods. 4 zákona č. 385/2000 Z. z., keď v uvedenej veci nekonala v období od 30.05.2012 do 08.06.2015 a od 08.06.2015 do 02.08.2016,“ pretože vo vzťahu k uvedenému skutku bol návrh na začatie disciplinárneho konania podaný oneskorene,

II. podľa § 129 ods. 3 zákona o sudcoch a príseďiacich oslobodil Mgr. A.A., sudkyňu Krajského súdu X, spod návrhu na začatie disciplinárneho konania podaného predsedom Krajského súdu X 27. júla 2017 pre skutok kvalifikovaný ako závažné disciplinárne previnenie podľa § 116 ods. 2 písm. f) v spojení s § 116 ods. 1 písm. a) zákona o sudcoch a príseďiacich, ktorého sa menovaná sudkyňa mala dopustiť tak, že „ako sudkyňa spravodajkyňa senátu 14Co Krajského súdu X vo veci vedenej na Krajskom súde X pod sp. zn. 14Co/655/2013, rozhodnutej dňa 25.04.2017, porušila povinnosti sudcu vyplývajúce z ust.

§ 30 ods. 4 zákona č. 385/2000 Z. z., keď v rozpore s uvedeným ustanovením nevykonávala svoje povinnosti svedomito a v pridelenej veci nekonala plynule bez zbytočných priťahov, svoje povinnosti si neplnila riadne a včas, pretože nevyhotovila rozhodnutie v zákonnej 30 dňovej lehote v zmysle ust. § 223 ods. 3 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“) v spojení s ust. 234 ods. 2 CSP, takže došlo k vyhotoveniu a odoslaniu rozhodnutia vo veci sp. zn. 14Co/655/2013 dňa 28.06.2017 (dva mesiace po vyhlásení rozhodnutia), pričom predsedu súdu o predĺženie lehoty na vyhotovenie rozhodnutia požiadala až po uplynutí 30 dňovej zákonnej lehoty na vyhotovenie rozhodnutia,“ pretože v danom prípade sa sudkyňa disciplinárneho previnenia nedopustila,

III. Mgr. A.A., sudkyňu Krajského súdu X, uznal vinnou z disciplinárneho previnenia podľa § 116 ods. 1 písm. a) zákona o sudcoch a prísediacich, ktorého sa mala dopustiť tak, že „ako sudkyňa spravodajkyňa senátu 14Co Krajského súdu X vo veci vedenej na Krajskom súde X pod sp. zn. 14Co/537/2013, rozhodnutej dňa 28.03.2017, porušila povinnosti sudcu vyplývajúce z ust. § 30 ods. 4 zákona č. 385/2000 Z. z., keď v rozpore s uvedeným ustanovením nevykonávala svoje povinnosti svedomito a v pridelenej veci nekonala plynule bez zbytočných priťahov, svoje povinnosti si neplnila riadne a včas, pretože nevyhotovila rozhodnutie v zákonnej 30 dňovej lehote v zmysle ust. § 223 ods. 3 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“) v spojení s ust. 234 ods. 2 CSP, takže došlo k vyhotoveniu rozsudku Krajského súdu X č. k. 14Co/537/2013-143 zo dňa 28.3.2017 dňa 23.6.2017 a k jeho odoslaniu dňa 26.6.2017 (3 mesiace po vyhlásení rozhodnutia), pričom nepožiadala v danej veci predsedu súdu o predĺženie lehoty na vyhotovenie rozhodnutia“ a za to jej podľa § 117 ods. 1 písm. a) zákona o sudcoch a prísediacich uložil disciplinárne opatrenie – napomenutie.

Proti tomuto rozhodnutiu, ktoré bolo predsedovi Krajského súdu X (ďalej len „navrhovateľ“) a sudkyňi Mgr. A.A. (ďalej tiež „sudkyňa“) doručené 19. februára 2019 a obhajcovi sudkyne 20. februára 2019, podali 5. marca 2019 obaja odvolania; sudkyňa elektronicky bez zaručeného elektronického podpisu, pričom toto podanie písomne potvrdila 6. marca 2019.

Navrhovateľ vymedzil rozsah podaného odvolania tak, že toto smeruje proti výroku II. a výroku III. v časti týkajúcej sa disciplinárneho opatrenia.

Pokiaľ ide o výrok II. napadnutého rozhodnutia, navrhovateľ nesúhlasí s názorom disciplinárneho senátu, že disciplinárna sudkyňa sa disciplinárneho previnenia nedopustila, pretože jej nebolo možné pričítať ani nedbanlivostné zavinenie, keďže (stručne povedané) jej práceneschopnosť trvala aj v posledný deň lehoty na vyhotovenie predmetného rozsudku. Tvrdí, že práceneschopnosť sudcu nemá *ex lege* za následok zánik, prerušenie ani presun zodpovednosti sudcu za plnenie povinnosti podľa § 30 ods. 4 zákona č. 385/2000 Z. z., čo podľa tohto odvolateľa platí zvlášť v prípade, ak sa práceneschopnosť sudcu netýkala celého obdobia, počas ktorého plynula lehota na vyhotovenie a odoslanie rozhodnutia, ako tomu bolo pri tomto skutku, kedy lehota plynula od 25. apríla 2017 do 25. mája 2017 a práceneschopnosť sudkyne trvala od 4. mája do 25. mája 2017. Navrhovateľovi pritom nie je zrejmé, prečo konštatovanie disciplinárneho senátu, s ktorým súhlasí, že pokiaľ disciplinárne stíhaná sudkyňa „registrovala čo sa týka jej zdravia zhoršovanie stavu, nepochybne mohla a mala vznikajúcu situáciu primerane tomu riešiť i vo vzťahu k lehote na vyhotovenie dotknutého rozhodnutia, avšak tak neurobila, pričom i s ohľadom na uvádzané skutočnosti mohla príslušný úkon smerujúci k predĺženiu lehoty na vyhotovenie rozsudku urobiť včas, za týchto okolností a zrejmého predpokladu nestihnúť lehoty na vyhotovenie rozsudku. Jej neaktívnym konaním, došlo minimálne z nedbanlivosti k porušeniu príslušných povinností a dopusteniu sa tým uvedeného disciplinárneho previnenia, nakoľko týmto došlo v dôsledku jej nekonania k nezákonnému predĺženiu lehoty na písomné vyhotovenie rozhodnutia“, bolo zohľadnené len vo vzťahu ku skutku špecifikovanému vo výroku III. rozhodnutia a nie aj vo vzťahu ku skutku v bode II., v ktorom podľa neho došlo k obdobnému neaktívnemu prístupu, s výnimkou podania oneskorenej žiadosti o predĺženie lehoty na vyhotovenie rozhodnutia, ktoré malo tiež minimálne z nedbanlivosti za následok porušenie povinností sudcu. Vyslovil pritom názor, že disciplinárne stíhaná sudkyňa mala vedomosť o zhoršovaní svojho zdravotného stavu už v apríli 2017, pri zohľadnení skutočnosti, že už mala vopred naplánovanú dovolenku a preventívnu rehabilitáciu, bola povinná zabezpečiť včasné vyhotovenie rozhodnutia alebo včasné podanie žiadosti o predĺženie lehoty na jeho vyhotovenie. Keďže takto nekonala, hoci v konaní nebolo preukázané, že jej zdravotný stav bol tak závažný, že by jej znemožňoval vykonanie akéhokoľvek úkonu smerujúceho k predĺženiu lehoty na vyhotovenie rozhodnutia priamo alebo prostredníctvom predsedníčky príslušného senátu, mala byť podľa navrhovateľa táto skutočnosť zohľadnená aj pri posudzovaní skutku v bode II.

Navrhovateľ ďalej namieta konštatovanie disciplinárneho senátu, podľa ktorého vzhľadom na to, že vzniknutú situáciu neriešil nik oprávnený od 4. mája 2017 do 25. mája 2017, nemožno disciplinárne stíhanej sudkyňi zazlievať ani dôvod čerpania vopred naplánovanej dovolenky a ani to, že napriek nenapísanému rozhodnutiu absolvovala aj plánovanú preventívnu rehabilitáciu. Z uvedeného nie je podľa tohto odvolateľa zrejmé, prečo bola táto skutočnosť hodnotená v prospech disciplinárne stíhanej sudkyne. Navrhovateľ pritom nijak nespochybňuje nárok sudcu na dovolenku na zotavenie a nárok na preventívnu rehabilitáciu, ale poukazuje na to, že realizáciou týchto oprávnení by v žiadnom prípade nemalo dochádzať k predlžovaniu protiprávneho stavu, ku ktorému podľa neho došlo práve v dôsledku zavineného neplnenia zákonných povinností sudcu.

Navrhovateľ nepovažuje za správny ani záver disciplinárneho senátu, že disciplinárne stíhaná sudkyňa urobila následne maximum pre to, aby vzniknutý stav bol čo najskôr napravený. V tejto súvislosti poukazuje na to, že rozsudok vo veci vedenej pod sp. zn. 14Co/655/2013, nebol vyhotovený ani bezodkladne po skončení práceneschopnosti sudkyne, a k jeho vyhotoveniu došlo až po absolvovaní dovolenky (26. mája a 29. mája 2017) a preventívnej rehabilitácie (od 5. júna do 11. júna 2017) a uplynutí ďalších takmer troch pracovných týždňov (od 30. mája do 2. júna 2017 a od 12. júna do 23. júna 2017). Obdobie vymedzené týmito časovými intervalmi možno podľa navrhovateľa nepochybne pričítať práve subjektívnemu zavineniu disciplinárne stíhanej sudkyne, keďže v danom čase nebola na strane disciplinárne stíhanej sudkyne prítomná žiadna zákonom predpokladaná prekážka výkonu funkcie sudcu.

Podľa názoru odvolateľa ani skutočnosť, že podľa § 16 ods. 1 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, činnosť senátu riadi a organizuje predseda senátu, nezbavuje disciplinárne stíhanú sudkyňu, ktorá v danej veci konala ako sudkyňa spravodajkyňa, zodpovednosti za nedostatočne svedomitý prístup k plneniu si svojich povinností, čo sa prejavilo okrem iného tým, že zo strany disciplinárne stíhanej sudkyne nedošlo v rozhodnom období ani k notifikácii blížiaceho sa konca lehoty na vyhotovenie rozhodnutia predsedníčke senátu, čím by bolo možné nezákonnému predĺženiu lehoty na vyhotovenie rozhodnutia včas predísť. Poukazuje pritom na to, že v disciplinárnom konaní nebol preukázaný žiaden úkon ani iná aktívna snaha disciplinárne stíhanej sudkyne, ktorou by zabezpečila vyhotovenie rozhodnutia v zákonnej lehote osobne alebo prostredníctvom inej oprávnenej osoby, a takéto nedbanlivostné konanie

disciplinárne stíhanej sudkyne nemožno podľa neho ospravedlňovať poukazom na zodpovednosť predsedu príslušného senátu za riadny chod a fungovanie senátu.

V závere tejto časti odvolania navrhovateľ konštatuje, že v konaní pred disciplinárnym senátom bolo nepochybne preukázané porušenie povinnosti disciplinárne stíhanej sudkyne vyhotoviť súdne rozhodnutie vo veci vedenej pred Krajským súdom X pod sp. zn. 14Co/655/2013 v zákonom stanovenej 30-dňovej lehote. Táto skutočnosť nebola zo strany disciplinárne stíhanej sudkyne spochybnená a v disciplinárnom konaní nebol podľa navrhovateľa preukázaný ani žiaden iný dôvod, pre ktorý by nebolo od nej spravodlivé požadovať vyhotovenie rozhodnutia v zákonom stanovenej lehote alebo vykonanie iných opatrení, ktorými by bolo možné zákonným spôsobom zmeškaniu tejto lehoty predísť. Nesplnenie týchto povinností predstavuje podľa navrhovateľa nielen porušenie § 30 ods. 4 zákona č. 385/2000 Z. z. a § 223 ods. 3 C. s. p., ale zásadný spôsobom zasahuje i do ústavného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov a princípu právnej istoty, ako definičných znakov právneho štátu.

Pokiaľ ide o výrok III. napadnutého rozhodnutia disciplinárneho senátu, navrhovateľ sa stotožňuje s výrokom o vine, nesúhlasí však s uloženým disciplinárnym opatrením, keďže s ohľadom na závažnosť konania disciplinárne stíhanej sudkyne a potrebu spoľahlivého pôsobenia disciplinárneho opatrenia nepovažuje napomenutie za postačujúce. V tomto smere zdôraznil, že rozsudok č. k. 14Co/537/2013-143, vyhlásený 28. marca 2017, vyhotovila až 23. júna 2017 a k jeho odoslaniu došlo 26. júna 2017, tzn. tri mesiace po jeho vyhlásení, pričom v predmetnej veci v rozpore s požiadavkou svedomitého výkonu povinností sudcu ani nepožiadala predsedu súdu o predĺženie lehoty na vyhotovenie rozhodnutia, a to napriek tomu, že jej v tom preukázateľne nebránila žiadna prekážka. Jej zavinenie teda spočívalo nielen v nedodržaní zákonnej lehoty na vypracovanie súdneho rozhodnutia, ale aj v tom, že napriek deklarovanej zaťaženosti nevyužila možnosť požiadať predsedu súdu o predĺženie lehoty na vypracovanie rozsudku, čo predstavovalo zákonné minimum, ktoré bolo možné od sudcu za daných okolností dôvodne vyžadovať. Zároveň tvrdí, že pri ukladaní disciplinárneho opatrenia bolo tiež potrebné prihliadať na to, že k naplneniu účelu civilného konania, ktorým je poskytnutie ochrany ohrozeného alebo porušeného práva a odstránenie stavu právnej neistoty, dochádza vyhotovením, resp. doručením rozsudku, pretože až týmto okamihom nastávajú účinky z výroku rozsudku vyplývajúce. V tejto súvislosti navrhovateľ napokon vyslovil názor, že o dostatočnom výchovnom účinku disciplinárneho opatrenia vo forme

napomenutia by bolo možné uvažovať, pokiaľ by vyššie špecifikované konanie predstavovalo ojedinelý prípad porušenia povinností podľa § 30 ods. 4 zákona č. 385/2000 Z. z. Vzhľadom na to, že disciplinárne stíhaná sudkyňa porušila tieto povinnosti podľa tohto odvolateľa opakovane, a to v konaní vedenom pod sp. zn. 14Co/537/2013 a 14Co/655/2013, pričom v oboch označených veciach išlo o reštančné veci, ktoré napadli na odvolací súd už v roku 2013, čo zvyšovalo potrebu prednostného a včasného vybavenia veci, a tým zároveň závažnosť porušenia zákonných povinností sudcu, je potrebné trvať na tom, že primeraným a spravodlivým následkom opakovaného porušenia povinnosti sudcu je uloženie disciplinárneho opatrenia podľa § 117 ods. 1 písm. b) zákona č. 385/2000 Z. z.

V podstate z týchto dôvodov navrhovateľ navrhol, aby odvolací disciplinárny senát podľa § 131 ods. 4 zákona č. 385/2000 Z. z. zrušil rozhodnutie disciplinárneho senátu v napadnutej časti a rozhodol, že disciplinárne stíhaná sudkyňa sa uznáva vinnou, že konaním špecifikovaným vo výroku II. a III. rozhodnutia zavinene porušila povinnosti sudcu vyplývajúce z § 30 ods. 4 zákona č. 385/2000 Z. z., podľa ktorého je sudca povinný vykonávať svoje povinnosti svedomito, v pridelených veciach konať plynulo bez zbytočných prietahov, čím spáchala disciplinárne previnenie podľa § 116 ods. 1 písm. a) zákona č. 385/2000 Z. z. a uložil jej disciplinárne opatrenie podľa § 117 ods. 1 písm. b) zákona č. 385/2000 Z. z.

Sudkyňa Mgr. A.A. vymedzila rozsah podaného odvolania tak, že toto smeruje iba proti výroku III. napadnutého rozhodnutia a to z dôvodov, že disciplinárny senát: a) nedostatočne zistil skutkový stav veci a nevysporiadal sa s jej námietkami; b) dospel na základe vykonaného dokazovania k nesprávnym skutkovým zisteniam; c) svoje rozhodnutie nedostatočne odôvodnil; d) pri vydaní svojho rozhodnutia nezohľadnil doterajšiu rozhodovaciu prax v obdobných právnych veciach.

V odôvodnení podaného opravného prostriedku sudkyňa prostredníctvom obhajcu predovšetkým namieta, že vo veci vedenej pod sp. zn. 14Co/537/2013 bol rozsudok vypracovaný 21. júna 2017, kedy ho dávala na kontrolu predsedníčke senátu, a nie 23. júna 2017, ako sa uvádza v napadnutom rozhodnutí. Zopakovala tiež, že hoci sa v priebehu apríla 2017 jej zdravotný stav značne zhoršil, z dôvodu snahy o plnenie pracovných povinností vyšetrenie lekárom odkladala a práve v dôsledku jej zhoršeného zdravotného stavu, ktorý ju už v tom čase vážne ohrozoval, nedokázala z objektívnych príčin splniť svoju povinnosť

a požiadať o predĺženie lehoty na vyhotovenie rozsudku. Dôkazom, že z jej strany nešlo o úmyselné konanie spočívajúce v nečinnosti, je podľa nej to, že uvedený rozsudok vyhotovila v najkratšom možnom termíne po návrate do práce. Disciplinárnemu senátu v tejto súvislosti vytýka, že nezohľadnil skutočnosť, že od 5. júna do 11. júna absolvovala za účelom stabilizácie zdravotného stavu preventívnu rehabilitáciu. Podľa tejto odvolateľky disciplinárny senát nevzal do úvahy ani to, že sám navrhovateľ vo vyjadrení z 27. septembra 2017 uznal, že príčiny častých prieťahov v súdnych konaniach sú dôsledkom najmä vysokého počtu vecí vybavovaných v jednotlivých senátoch. Opakovane poukázala tiež na to, že ak ju chcú trestať za jeden skutok, a to, že nepožiadala o predĺženie lehoty, zdá sa jej takýto postup až šikanózný a nezdá a nemyslí si, že v tomto smere boli zohľadnené okolnosti tohto prípadu ako neúmerná zaťaženosť, zdravotný stav, nedostatok personálu a pod. Disciplinárnemu senátu v tejto súvislosti vytýka, že sa nevysporiadal s tým, či porušenie povinnosti podľa § 223 ods. 3 CSP spadá pod príčiny objektívnej povahy, alebo sa jedná o príčiny subjektívnej povahy, ktoré jediné môžu byť predpokladom jej disciplinárnej zodpovednosti. Považuje pritom za úplne neprípustné, keď z dôvodu dlhodobého vysokého a neúmerného nápadu vecí je uznaná vinnou za to, že nekonala v jednej právnej veci pri vypracovaní písomného vyhotovenia rozhodnutia bez prieťahov, keď mala ďalšie nevybavené reštančné veci a ďalšie povinnosti. Poukazujúc na konkrétne dni práceneschopnosti, zdravotnej rehabilitácie a dovolenky tvrdí, že bola v omeškani s vyhotovením rozsudku celkom 14 kalendárnych dní, čo považuje za minimálnu dobu prieťahov, ktorá nespôsobila žiadnu škodu účastníkom predmetného konania či iné škodlivé následky. Okrem toho zdôraznila, že pred a po uplynutí doby jej práceneschopnosti vybavovala v rámci rozhodovacej činnosti v predmetnom období nadštandardný rozsah vecí, vyhotovenie predmetného rozsudku si vyžadovalo náležitú pozornosť, keďže sa ním v napadnutej časti zmenilo rozhodnutie Okresného súdu X, pričom prešiel následným prieskumom v rámci dovolacieho konania a nebol spochybnený, resp. zrušený. V nadväznosti na to vyjadrila sudkyňa presvedčenie, že jej nemôže byť kladené za vinu, že nemala a stále nemá vytvorené podmienky, aby mohla pracovať so všetkými jej pridelenými spismi a konať v nich potrebné úkony bez prieťahov.

V ďalšej časti odvolania sudkyňa namieta, že disciplinárny senát dal v napadnutom rozhodnutí väčší priestor odôvodneniu II. výroku, než III. výroku, ktorým bola uznaná za disciplinárne vinnú, čo považuje za nesprávne a diskriminačné. Zároveň v podstate zopakovala už uplatnenú argumentáciu, s ktorou sa disciplinárny senát podľa nej nevysporiadal, keď nezohľadnil objektívne skutočnosti (ako zhoršený zdravotný stav) a bez

bližšieho vysvetlenia konštatoval jej nedbanlivosť pri omeškaní vyhotovenia rozsudku. Odmieta argument, že nedostatočne sledovala svoj zdravotný stav, takýto výklad § 30 ods. 4 zákona o sudcoch a prísediacich považuje za šikanóznny, keďže nemôže byť zodpovedná za svoj zdravotný stav, a to o to viac, že sa jednalo o výnimočnú, jednorazovú situáciu. Napadnuté rozhodnutie tak podľa tejto odvolateľky neobsahuje náležité odôvodnenie a je nepreskúmateľné. Osobitne pritom upozornila na to, že žiadosť o predĺženie lehoty na vyhotovenie predmetného rozsudku nepodala aj z dôvodu Opatrenia Krajského súdu X z 25. mája 2009, Spr 3206/2009, podľa ktorého bola lehota na podanie takejto žiadosti pre sudcov 25 kalendárnych dní od vydania rozhodnutia. Nakoľko mala v pláne vyhotoviť rozhodnutie v 30-dňovej lehote, nechcela podávať takúto žiadosť vopred.

Napokon poukazujúc na konkrétne časti disciplinárnych rozhodnutí v iných veciach, ktoré v prílohe zároveň predložila, sudkyňa namieta, že disciplinárny senát sa odchýlil od doterajšej rozhodovacej praxe. Tvrdí pritom, že ani v jej prípade nemohlo dôjsť k zavinenému porušeniu povinnosti podľa § 30 ods. 4 zákona o sudcoch a prísediacich, a teda ani k jej uznaniu za vinnú z disciplinárneho previnenia podľa § 116 ods. 1 písm. a) tohto zákona, keďže písomné vyhotovenie rozsudku v nadštandardnej kvalite vyhotovila s omeškaním iba 14 pracovných dní, a to napriek tomu, že bola dlhodobo práceneschopná, že musela vyhotoviť viacero ďalších písomných rozhodnutí v rovnakom čase a že bola nadpriemernou sudkyňou vykonávajúcou funkciu „votanta“.

V podstate z týchto dôvodov Mgr. A.A. navrhla, aby odvolací disciplinárny senát zmenil napadnuté rozhodnutie disciplinárneho senátu v časti, v ktorej bola uznaná vinnou, tak, že návrh na začatie disciplinárneho konania v príslušnom rozsahu zamietne a oslobodí ju a zároveň jej prizná náhradu účelne vynaložených trov; alternatívne, aby vec v napadnutej časti zrušil a vrátil na opätovné prejednanie a rozhodnutie disciplinárneho senátu.

Odvolací disciplinárny senát preskúmal na podklade uvedených odvolaní, ktoré podali oprávnené osoby včas, postupujúc primerane podľa § 317 ods. 1 Tr. por. (§ 150 ods. 2 zákona o sudcoch a prísediacich) zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov prvostupňového rozhodnutia, proti ktorým podali odvolatelia odvolania, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Po takto vykonanom prieskume dospel odvolací disciplinárny senát k záveru, že dôvodným je iba odvolanie sudkyne Mgr. A.A.

Predovšetkým je potrebné k veci uviesť, že disciplinárny senát prvého stupňa postupoval správne, keď konanie sudkyne popísané v návrhu na začatie disciplinárneho konania pod bodom I, posúdil ako dva samostatné skutky (body II a III napadnutého rozhodnutia).

Pokiaľ ide skutok uvedený v bode II napadnutého rozhodnutia, odvolací disciplinárny senát po preskúmaní predloženého spisového materiálu dospel k záveru, že prvostupňový disciplinárny senát vykonal dokazovanie v rozsahu nevyhnutnom pre jeho rozhodnutie, na základe takto vykonaného dokazovania dospel k správnym skutkovým zisteniam, ktoré zároveň správne právne posúdil, a svoje rozhodnutie v tejto časti zároveň náležite odôvodnil.

Odvolací disciplinárny senát sa s logickými a presvedčivými dôvodmi napadnutého rozhodnutia (strany 10 až 12) stotožnil a nad ich rámec považuje za potrebné – so zreteľom na podstatu odvolacích námietok navrhovateľa – zvýrazniť, že lehota na vyhotovenie a odoslanie predmetného rozsudku uplynula počas práceneschopnosti sudkyne, ktorá je zákonom predpokladanou prekážkou vo výkone funkcie sudcu, počas ktorej je neprítomnosť sudcu vo výkone funkcie ospravedlnená (§ 60 ods. 1 zákona o sudcoch a prísediach). Neplnenie povinností sudcu počas tohto obdobia, včítane povinnosť vyhotoviť vydané rozhodnutie v lehote, resp. požiadať o predĺženie lehoty na jeho vyhotovenie, mu tak nemožno v žiadnom prípade pričítať na ťarchu.

Pre úplnosť sa pritom žiada dodať, že ak navrhovateľ poukazuje v tejto súvislosti na to, že sudkyňa následne čerpala dovolenku a preventívnu rehabilitáciu, a teda k vyhotoveniu rozhodnutia nedošlo bezprostredne po ukončení jej dočasnej neschopnosti, odvolací disciplinárny senát upriamuje jeho pozornosť na to, že čerpanie dovolenky sudcu určuje predseda súdu po prerokovaní s ním (§ 46 zákona o sudcoch a prísediach) a obdobný režim sa (napriek absencii výslovnej úpravy) uplatňuje aj v prípade preventívnej rehabilitácie. Preto ak napriek tomu, že sudkyňa nemala v lehote vyhotovené predmetné rozhodnutie, jej umožnil čerpať dovolenku a preventívnu rehabilitáciu, sám prispel k oddialeniu jeho vyhotovenia.

Pokiaľ ide o skutok v bode III napadnutého rozhodnutia disciplinárny senát prvého stupňa (vychádzajúc z odôvodnenia jeho rozhodnutia) dospel k správne skutkovému záveru, že sudkyňa nevyhotovila rozhodnutie v 30-dňovej zákonnej lehote a ani nepožiadala predsedu súdu o jej predĺženie, hoci jej v tom nebránila žiadna objektívna prekážka. Sudkyňa

tak nepochybne zavinene porušila svoju povinnosť vykonávať svoje povinnosti svedomito (§ 30 ods. 4 zákona o sudcoch a prísediacich) a vyhotoviť a odoslať rozsudok do 30 dní odo dňa jeho vyhlásenia alebo požiadať predsedu súdu o predĺženie tejto lehoty (§ 223 ods. 3 CSP).

Odvolací disciplinárny senát však na rozdiel od disciplinárneho senátu prvého stupňa dospel k záveru o zavinení sudkyne vo forme nepriameho úmyslu. Nepochybne totiž vedela, že ak v zákonnej lehote nenapíše predmetné rozhodnutie a ani pred jej uplynutím nepožiadala o jej predĺženie, poruší svoje povinnosti, s čím aj vzhľadom na jej zhoršujúci sa zdravotný stav musela byť uzrozumená. Preto námietkam sudkyne spochybňujúcim jej zavinenie, poukazujúc na to, že šlo objektívny stav vyvolaný neúmernou zaťaženosťou, zdravotným stavom, nedostatkom personálu a pod., nemožno prisvedčiť.

Na druhej strane ale treba uviesť, že napriek nesprávnemu záveru o zavinení sudkyne prvostupňový disciplinárny senát v odôvodnení napadnutého rozhodnutia správne konštatuje, že jej konanie nenapĺňa znaky závažného disciplinárneho previnenia podľa § 116 ods. 2 písm. g) zákona a sudcoch a prísediacich v znení účinnom v čase spáchania skutku (§ 150 ods. 2 zákona o sudcoch a prísediacich, § 2 ods. 1 Tr. zák.), ktorým je zavinené konanie sudcu, ktoré má za následok prietahy v súdnom konaní. Túto svoju úvahu však už dôsledne nepremietol aj do výroku napadnutého rozhodnutia, keď v popise skutku ponechal (podľa odôvodnenia nepreukázané skutkové zistenie), že sudkyňa „v pridelenej veci nekonala plynule bez zbytočných prietahov“. K tomu je potrebné dodať, že nie každú nečinnosť, resp. nedodržanie poriadkovej lehoty zo strany sudcu možno označiť za prietahy v súdnom konaní podľa § 116 ods. 2 písm. g) zákona a sudcoch a prísediacich v znení účinnom v čase spáchania skutku. Musí ísť o také zavinené porušenie povinností sudcu, ktoré ohrozuje, resp. porušuje Ústavou Slovenskej republiky zaručené právo každého na prerokovanie (a rozhodnutie) jeho veci bez zbytočných prietahov [za predpokladu, že vzhľadom na jeho závažnosť nepôjde o prečin marenia úlohy verejným činiteľom podľa § 327 Tr. zák. (§ 10 ods. 2 Tr. zák.)]; inak ho možno posúdiť „iba“ ako disciplinárne previnenie podľa § 116 ods. 1 písm. a) zákona o sudcoch a prísediacich.

Vychádzajúc z uvedeného, dospel odvolací disciplinárny senát k záveru, že disciplinárny senát prvého stupňa pri právnom posúdení ním ustáleného konanie sudkyne (ako vyplýva z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia k bodu III) neprihliadol a nevysporiadal sa so všetkými pre rozhodnutie významným skutočnosťami. Konkrétne s tým, že sudkyňa len

dva pracovné dni po uplynutí lehoty na vyhotovenie rozhodnutia (3. mája 2017) absolvovala lekárske vyšetrenie a potom až do 25. mája 2017 bola práceneschopná. Následne dva pracovné dni (26. a 29. mája 2017) čerpala dovolenku a ďalších sedem kalendárnych dní (od 5. do 11. júna 2017) preventívnu rehabilitáciu. Pritom, ako už bolo naznačené vyššie, treba zdôrazniť, že ak predseda súdu umožní sudcovi čerpať dovolenku a preventívnu rehabilitáciu, ktorých účelom je zotavenie sudcu, resp. upevnenie jeho duševného zdravia, nemožno od neho spravodlivo požadovať, aby počas tohto obdobia vykonával funkciu sudcu. Zohľadniac uvedené odvolací disciplinárny senát konštatuje, že predmetný rozsudok vyhotovila sudkyňa v priebehu 15 pracovných dní po uplynutí lehoty na jeho vyhotovenia (za rozhodujúci pritom považoval 23. jún 2017, kedy bolo rozhodnutie dané na opis). Preto bez akejkoľvek snahy bagatelizovať porušenie povinnosti sudcu vyhotoviť rozhodnutie v stanovenej lehote, prihliadajúc súčasne na všetky okolnosti posudzovanej veci dospel k záveru, že zistené porušenie povinnosti sudkyne nie je tak závažné, aby naplnilo znaky disciplinárneho previnenia podľa § 116 ods. 1 písm. a) zákona o sudcoch a prísediacich v znení účinnom v čase spáchania skutku, ale ide o klasický prípad nedostatku v práci menšieho významu, ktoré postačilo vybaviť písomným napomenutím podľa § 117 ods. 9 zákona o sudcoch a prísediacich v znení účinnom v čase spáchania skutku.

Napokon, keďže sudkyňa Mgr. A.A. si uplatnila nárok na náhradu účelne vynaložených trov v súvislosti s disciplinárnym konaním, ktorý však bližšie nevyčíslila, a teda v tomto smere treba vykonať ďalšie vyšetrovanie, odvolací disciplinárny senát analogicky podľa § 129 ods. 4 zákona o sudcoch a prísediacich rozhodol, že o tomto nároku rozhodne Disciplinárny senát prvého stupňa samostatným rozhodnutím.

Tieto dôvody viedli odvolací disciplinárny senát k tomu, že o odvolaniach sudkyne Mgr. A.A. a navrhovateľa rozhodol tak, ako je to uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný riadny opravný prostriedok.

V Bratislave 14. októbra 2019

JUDr. Stanislav Libant

predseda Odvolacieho disciplinárneho senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Mgr. Zuzana Dimmelová